

*Обетът*

*Яна Мицева*



## Глава 8

(откъс)

Люба седеше на верандата на Шадо, очарована от промяната в приказния пейзаж. Стотици миниатюрни кълбенца светлина, досущ като светулки, кръжаха около къщите и покрай пътеките вместо градинско осветление. Повечето бяха хаотично пръснати, но на места светлинките се бяха подредили като празнични гирлянди.

Люба възкликна прехласната от гледката:  
— Тук е фантастично.

Шадо ѝ се усмихна и подпря лакти на парапета до нея.

— Моят малък рай. Помниш ли какво беше когато купих мястото? Развалини обрасли с диви къпини.

Люба кимна и се обърна към вещицата.

— Благодаря ти, Лили! Чувствам се толкова лека и спокойна.

Русата жена я изгледа смаяно.

— От години никой не ме е наричал с рожденото ми име. Дори Марта. Никой в племето не познава Лили. Тя умря толкова отдавна, че нищо от нея не остана. – Шадо

наведе глава към Люба и заговорнически прошепна смеейки се. – Но ми харесва, че споменавах мъртвите с добро.

Хвана я под ръка и я поведе през градината пред къщата.

— Хайде да отидем на плажа. Празникът е в разгара си! Едно от моите момчета завърши обучението си и стана майстор магьосник. Сега ще може да обучава и други в занаята.

Люба се възхити от радостта, с която Шадо сподели новината. Беше свалила защитите си и в момента усещаше с пълна сила емоциите на всички хора в района. Радостта и веселието бликаха и я изпълваха с приятен трепет.

— Не, Шадо. Аз съм чужда, това си е вашето празненство.

Шадо се спря извъртайки се към нея, гледайки я с почуда.

— Ти - чужда? Приятелка си на сестра ми, няма как да си чужда. А и какво ще правиш, ако не дойдеш с мен? Ще се прибереш за да се самосъжаляваш? – вещицата размаха пръст. – Не, не давам. Нали

каза, че ти е леко на душата. Покажи го, затвърди го. Всеки има нужда от празници. Ела да поговориш с хора, да потанцуваш, а и да се порадваш на така любимото море. Стига се кри, Любе!

Хвана я отново под ръка и я поведе по пътеката, която водеше към морето. Люба не се възпротиви. Определено имаше нужда от разнообразие.

Стръмната тясна пътека ги изведе на каменист плаж ограден в приятно заливче. Щом стъпи на пясъка Люба се оживи. Вдъхна с пълни гърди опияняващия аромат на море и огледа празненството. В средата на плажа гореше буен огън, по-висок от нея. Около него вместо пейки, бяха наредени дълги дървени трупи с обелена кора. По тях бяха насядали групички по няколко души. В ляво имаше изнесени маси отрупани с храна и напитки. На подиум от дясно близо до пътеката захласнато свиреха музиканти. Люба не беше свикнала да вижда обичайно пустия плаж пълен с хора. Лесно разпознаваше членовете на племето – носеха специфичните си пъстри дрехи, но имаше и мно-

го външни като нея. И тук беше пълно с малките кълбенца подредени в сложни фигури – най-често спирали. Заедно с огъня огряваха цялото пространство с магичната си светлина.

— Ето го и виновника! – Шадо посочи с ръка мъж на около двадесет и пет години, окичен с гирлянди от цветя наред шумна групичка близо до огъня. – Отивам да го поздравя за успеха. А ти не стой тук като статуя.

Вещицата пусна ръката ѝ и се затича радостно напред. Червените ѝ поли се вееха назад като криле.

Люба се събу, щастлива да усети хладния пясък под босите си стъпала. Бръкна в джоба на самото си за да провери за пореден път дали няма обаждане или съобщение от Бека. Нищо. Пълно мълчание. Можеше само да се надява, че приятелката ѝ е добре. Знаеше, че дори да опита да се свърже с нея, няма да се получи. Така че прибра телефона обратно. Точно в момента най-доброто, което можеше да направи, е да последва съвета на Шадо и да се позабавлява.

Взе бутилка вода и една праскова от една от масите и седна на пясъка близо до водата. Морето беше спокойно, вълните се плискаха съвсем тихо, заглушавани от веселата врява зад гърба ѝ.

Спокойствието се разливаше по цялото ѝ тяло. Чувстваше душата си лека като перо след това, което направиха с Шадо. Надяваше се усещането да се задържи и кошмарите и тревогата да си отидат завинаги.

Шадо скоро се присъедини отново към нея. Изпъна крака на пясъка и заразкава весело за живота в племето. Люба слушаше, потопена в обстановката. Накрая толкова се беше отнесла, че не усети кога Шадо е спряла да говори и я изучава с преценяващия си поглед. Шевиците татуирани върху ръцете на вещицата сияеха в червено.

— Животът никак не е милостив към теб, Любе! – Шадо поклати глава отмествайки поглед към водата. – Дано ти стигнат силите за всичко. Хайде, да отидем при другите. Стига си стояла сама. А и мисля, че някой те чака край огъня.

— Какво? Не познавам никого тук.

Шадо се усмихна загадъчно и тръгна напред. Провикна се през рамо:

— Не бъди толкова сигурна.

Люба изсумтя недоволно. Вещицата отново се засмя и се скри бързо сред хората, изоставяйки я зад себе си. Люба тръгна безцелно сред тълпата. Недомлъвките на Шадо я подразниха – не си падаше по такива гатанки. Никой от познатите ѝ нямаше причина да е тук, още повече пък да я очаква. Все пак се улови, че крадешком оглежда хората в търсене на познати лица.

Подмина огъня, продължавайки към пътеката с идеята да се измъкне незабелязано от Шадо и да се прибере, когато различи познат профил. Спря взирайки се към огъня. Мислеше, че ѝ се е сторило. Но не, не беше сбъркала. Мъжът разговаряше с други двама и пушеше цигара. Пламъците осветяваха лицето му, достатъчно за да го разпознае. Люба сепнато спусна защитата си, което ѝ се стори като да оглуша внезапно.

Докато се чудеше какво да направи – дали да си тръгне или да отиде да го



поздрави, Филип се извърна към нея. Когато погледите им се срещнаха, устните му се извиха в усмивка.

\*\*\*

Филип хвърли недопушената цигара в огъня и тръгна решително към Люба. Вървеше нарочно бавно, с идеята да ѝ даде възможност да се направи, че не го познава и да си тръгне. И все пак надяваше се да не го направи. Искаше да говори с нея и да се възползва от възможността да затопли отношенията им.

Позволи се да я огледа, докато разстоянието между тях се скъсяваше. Огънят осветяваше лицето ѝ, придавайки му приятна матова мекота. Стегнатите ѝ къдрици падаха свободно по раменете и гърба. Няколко тънки плитки тръгващи от слепоочията, държаха косата ѝ далеч от лицето. Беше облечена семпло – светла лилава рокля до коленете с разкроена пола и дълбоко деколте и сиво спортно сако. Държеше в ръка равни сандали с тънки сиви каишки. На врата си носеше медальон, който Филип не беше виждал до сега.

Спря на около метър от нея и пъхна ръце в джобовете си, изведнъж почувствал се твърде неудобно под пронизателния ѝ поглед.

— Добър вечер!

Тя смотоледи някакъв поздрав и след кратко мълчание попита:

— Какво правиш тук? – гласът ѝ трепна.

— Мой познат – Георги, ме доведе. Според него не излизам достатъчно сред хора.

Люба го изгледа странно, след което неочаквано се разсмя.

— Звучи подозрително познато. Да не би приятелите ни да са се наговорили?

— Кой знае... – огледа се наоколо – С кого си тук?

— Сама съм. Имах работа с Шадо по-рано. Предполагам знаеш коя е, щом си тук. Тя ме покани на празника.

— Приятелки ли сте?

— Не. Не точно приятелки. Но се познаваме отдавна.

— Ела да те запозная с моята компания. – посочи към огъня с подканящ жест.

— Всъщност тъкмо си тръгвах. Днес не съм особено добра компания.

— Готов съм да рискувам. – Филип не успя да скрие разочарованието в гласа си. – Вече свикнах с това да се заяждаш постоянно с мен.

Люба изсумтя отвъръщайки поглед встрани. Той продължи настойчиво:

— Знаеш ли, имам идея... Сега не сме на работа. Какво ще кажеш да опитаме да сме просто Люба и просто Филип. Как ти се струва?

Тя загриза замислено долната си устна. Обърна се към него и се усмихна едва:

— Добре. Но само тази вечер.

— Разбрахме се. – усмихна ѝ се, облекчен, че е приела.

Тя се завъртя към водата и посочи:

— Да отидем на по-тихо.

Двамата тръгнаха един до друг. По навик пусна сканиращи импулси, които се разляха нетърпеливо около него. Понякога успяваше да разпознае емоциите на околните, но днес нямаше късмет.

Люба трепна. Стрелна го с поглед и избърза напред, насочвайки се към скалите

в края на заливчето. Пусна сандалите на пясъка и нагази във водата до прасците, без да се притеснява, че полата ѝ се намокри. Филип я последва, но остана подалеч от водата.

Вниманието му се прикова в нея. Дори в гръб излъчваше нещо, което го караше да не иска да отмести поглед. Не беше от жените, след които би се обърнал на улицата. Но беше хубава и в никакъв случай не можеше да я нарече обикновена. Лицето ѝ бе изразително, формите съчетани хармонично.

Не му харесваше как се държи с него, но въпреки това упорито търсеше компанията ѝ. Един тих настойчив глас в него, му нашепваше, че тя е много повече от поредната сърдита на целия свят жена. Осъзна, че от първия миг, когато я видя преди няколко дни, с нея се чувства като нощна пеперуда, привлечена от огъня.

— Водата е чудесна за плуване тази вечер. Още е топла и няма вълни. С таква удоволствие бих поплувала. – завъртя глава към него, в очите ѝ се таеше някакъв копнеж. – Обичаш ли да плуваш?

— Не бих казал. Но ти може да поплуваш и заради мен.

Лицето ѝ придоби сериозен вид и тя поклати бавно глава. Излезе припряно от водата и седна на пясъка. По мокрите ѝ крака полепнаха пясъчинки. Филип седна до нея и събра няколко миди в шепите си.

— Ще ми се разсърдиш ли пак, ако те попитам как си и дали всичко е наред?

— По-добре не питай нищо. Представи си, че всичко е наред.

Филип кимна, ровейки с една от мидите в пясъка. Дватамата замълчаха загледани в морето. Водната повърхност се набраздяваше едва-едва. Вълните плискаха тихи като шепот.

— Знаеш ли, длъжник съм ти.

— Какво? Защо? - тя го изгледа с любопитство.

— След историята с котката проучих лепнещите капани. Каза, че последствията могат да са сериозни, но ми беше трудно да си представя точно колко. – говореше загледан във все още превързаната си ръка, която го болеше при всяко движение. – Можело е да изгубя ръката си. Предвид, че съм

левичар, щеше да е сериозно затруднение. Наистина съм ти длъжник.

Люба докосна замислено дланта му. Стори му се, че за миг се отнесе някъде много далеч. Дрезгавия ѝ шепот накара кожата му да настръхне.

— Това ми е работата – да се грижа за хората си. Изненадана съм, че не си казал на Борис за случилото се.

След няколко секунди дръпна рязко ръката си, прехапвайки устни.

Филип не беше усетил, че е затаил дъх. Пусна мидата и се облегна назад на лакти. Панически му се прииска да смени темата.

— Винаги ли е толкова забавно и смрадливо при вас? Вчера ровихме в контейнери за боклук на пристанището. Един прекупвач на магически предмети изхвърли стоката си там, в жалък опит да се измъкне.

Люба седеше неподвижно, отпуснала ръце върху кръстосаните си крака, глуха за въпроса му. Не виждаше лицето ѝ, но гърбът ѝ беше изпънат напрегнато.

— Не. Всъщност зависи с кого работиш и какви задачи поемаш. Ако работеше с мен преди, когато работех на терен, често щеше да е така. Обичам предизвикателствата, а в нашата работа предизвикателствата са там, където са играчите на черния пазар.

Люба се извърна рязко към него. В очите ѝ гореше решителен пламък.

— Няма да ви позволя да ме отстраните.

Филип се поизправи, доближавайки се още малко към нея.

— Доколкото зависи от мен – няма да се случи!

По кожата му плъзна милувка от нейните сканиращи импулси. Лицето ѝ се беше стегнало в объркана гримаса.

— Не разбирам.

— Какво не разбираш? Че не си падам по идеята да натопявам хората ли?

Тя сви сърдито устни и му се тросна:

— Не мога да ти се доверя!

— Твоя воля. Не е нужно да ми вярваш. – Неочакван гняв се надигна в гърлото му. Преглътна мъчително, в опит да спре по-грубите думи, които напиреха отвътре. – На мен ми е не по-малко неприятно, че съм

твой надзорник. Не само защото се държиш отвратително. Не знам защо си ми сърдита, при положение, че ти си вършиш своята работа, аз – моята. Просто е. Няма място за цупене.

Люба разтвори устни да каже нещо, но от устата ѝ не излезе нито звук. Очите ѝ се бяха разширили от изненада, все едно я беше зашлевил. Огледа се, прокарвайки неспокойно ръка през косата си, след което го попита тихо:

— Зависи ли въобще нещо от теб?

— Всъщност... не знам. Но се надявам. Четох вътрешния доклад за нападението срещу теб и екипа ти. Не видях дори сянка от причина да бъдеш отстранена. – хвана ръката ѝ сплитайки пръсти с нейните. – Ти си добър и опитен ловец на реликви. Когато разбрах новото си назначение, се постарях да те проуча. Дори не мога да си представя колко е трудно да бъдеш ловец на реликви без да си магьосник. Това което си постигнала е възхитително!

Люба ахна. Сведе очи към сключените им ръце, след което отново го погледна



сякаш го виждаше за първи път. В момента Филип даваше всичко на света да разбере за какво мисли. Изражението ѝ беше меко, но неразгадаемо.

По бузата ѝ имаше полепнали песъчинки. Изчисти ги внимателно с върха на пръстите си. Тя не помръдна. Зелените ѝ очи го изучаваха, прониквайки отвъд материята.

Бурен смях зад тях ги извади от унеса. Дръпна рязко ръката си от нейната и се загледа мълчаливо в морето. Смъмри се мислено за необмислената си реакция. Може би беше по-добре нещата да си останат както бяха преди. Каквото и да е сближаване само щеше да утежни задачата му. Въздъхна разочаровано. Извади смачканата цигарена кутия от джоба си и запали.

Люба се намръщи:

— Ти пушиш?!

— От време на време. – засмя се нервно. – Всеки си има самоубийствени навици.

На хоризонта се трупаха облаци, скривайки плътно изгряващата луна. Незабележимия до сега бриз се усили. Вълните заплискаха по-шумно.

Люба заговори тихо, рисувайки с пръсти в пясъка:

— Когато стана ясно, че никога няма да проявя способности на магьосница, бях съкрушена. Братята ми, родителите ми, всички в рода ми са магове. Не че това е толкова страшно или необичайно, предвид, че се раждат все по-малко магьосници, но очакванията... смазваха ме. Когато бях на шестнадесет се случи нещо, което ме разтърси дълбоко. Тогава осъзнах, че не съм некадърна, нито посрамам рода си. Имах своите таланти, имах ума си и тялото си, и можех да ги използвам да постигна нещо смислено. Започнах да тренирам и да уча още по-усилено от преди. Усъвършенствах и умението си да чета магическото поле. – засмя се горчиво. – С това се справям по-добре от доста магове. Вела ми подхвърли идеята да стана ловец на реликви и да работя за нея. Много искаше да има някой с моето умение сред хората си. След сериозна подготовка и специално разрешение от Съвета се явих на изпита и го взех. Никой освен Вела не вярваше, че ще успея.

Извърна се към него и го попита с оживен глас:

— Ами ти? Какво си правил преди да дойдеш тук?

Филип дръпна няколко пъти от цигарата, обмисляйки отговора си. Не беше готов да говори за това.

— Дълго време бях в чужбина. Занимавах се с какво ли не.

— Защо се върна?

— За да проверя дали отново ще се почувствам у дома. Уморих се да бъда скитник.

— Скитник... интересно определение. Мислех, че всички горски магове сте уседнали шантави отшелници, които не могат да се отдалечават от горите си. Какво те накара да заминеш?

Въпросът ѝ го напрегна. Болезнените спомени натежаха в гърдите му, пречейки му да диша. Трябваше да си поеме дъх насила няколко пъти, за да се освободи от тежестта. Цигарата му догаряше забравена в ръката.

— Нямам си гора. Свободен съм да пътувам където и колкото поискам.

— О! Не знаех, че е възможно. Почувства ли се отново у дома?

Филип изгаси цигарата и прибра фасата обратно във вече празната кутия.

— Рано е да се каже.

Разговорът започна да му дотежава. Замисли се какво да каже за да го приключи без да прозвучи грубо, но Люба сама сложи край на въпросите си.

\*\*\*

Люба трепна от отговора му. Потискайки емпатията си, не беше усетила кога е прекрачила границата.

– Съжалявам... аз...

Обгърна с ръце коленете си и отпусна глава върху тях. Душата ѝ се вълнуваше твърде много от разговора им. Частта от нея, която искаше да ненавижда Филип и да го държи далеч от себе си изпаднаше в противоречие с частта, която се чувстваше спокойна в негово присъствие. Не беше невъзможно той наистина да е добронамерен към нея. Искаше ѝ се. Тогава всичко щеше да е по-лесно. Но ако ця-

лата тази добронамереност и загриженост беше преструвка? Номер, с който да приспят вниманието ѝ.

Сви юмруци, когато гневът забушува отново в гърдите ѝ. Скришом погледна към него, надявайки се да ѝ даде някакъв повод да го изрази. Но Филип седеше смълчан на пясъка, отпуснал ръце на бедрата си. Отсъстващ.

Гневът ѝ отстъпи пред любопитството. Каква болезнена струна беше закачила? Взря се в него, опитвайки се да разгадае мислите му, но той беше върнал обичайния си невъзмутим вид.

Отмести поглед от него към небето. Облаците, които до скоро се виждаха само на хоризонта, вече пълзяха над плажа. Вятърът се беше усилил. Макар че все още не беше неприятен, на нея ѝ стана студено.

— Ще танцуваш ли с мен?

— Какво?

Това беше последното нещо, което бе очаквала да я попита. Той повтори въпроса си.

— Ще танцуваш ли с мен?

— Защо?

— Обичам тази песен, обичам да танцувам, а рядко имам време за развлечения.

— Не танцувам.

— Сериозно? Не те бива да лъжеш.

Насмешливата му усмивка я подразни.

— Ако щеш вярвай... Какво ми каза? Твоя воля, не е нужно да ми вярваш.

— Хайде де. Направи го заради хубавите ми очи.

— Не обичам синеоки мъже!

— За това ли ме зяпаш така? Може би се надяваш да спра да съм синеок, та да спреш да ме мразиш?

Филип вече се беше изправил и ѝ подаваше ръка. Гледаше я с очакване, без следа от присмеха.

*„Are you the fishy wine that will give me  
a headache in the morning*

*Or just a dark blue land mine that explode  
without a decent warning.*

*Give me all your true hate and I'll translate  
it in our bed,*

*Into never seen passion, never seen  
passion*

*That is why I am so mad about you”*

Текстът на песента се промъкна в ума ѝ, копнежът пламна неканен в гърдите ѝ.

Подаде му ръка. Той ѝ помогна да се изправи. Обгърна я внимателно през кръста приближавайки се към нея. Люба сложи предпазливо ръка на рамото му. Разтреперана не смееше да го погледне в очите.

Филип я поведе умело в ритъма на музиката. Следваше го напрегната, гледайки неவிждаща зад гърба му. Въпреки разстоянието между тях усещаше топлината на тялото му. Стори ѝ се нереално, че може да е толкова горещ, а да е само по риза. Тя трепереше от студ въпреки плътната си рокля и сакото.

— Просто се отпусни.

— Студено ми е.

Разстоянието между тях изчезна. Топлината му се разля към нея. Сърцето на Люба заби учестено. "По дяволите, дано не усети!"

Осмели се да разгледа лицето му, сега така близо до нейното, че дъхът му галеше бузата ѝ. На светлината от огъня очите му изглеждаха тъмносини и спокойни като планинско езеро. Имаше бръчици между веждите и в ъгълчетата на очите. Устните му

бяха плътни с ясно очертани форми. За миг ѝ се прииска да ги целуне за да усети дали наистина са толкова прекрасни за целуване, колкото ѝ се струват.

Сепната от мисълта издиша шумно, сърцето ѝ все така препускаше в гърдите. Затвори очи и допря буза до неговата, за да потисне порива да избяга. Можеше да си позволи няколко мига наслада от докосването му. Нямаше да получи повече.

Предпазливо свали защитите си. Филип се наслаждаваше на танца и компанията ѝ. Тя най-после се отпусна истински. Остави се в ръцете му да я води, потънала в музиката, топлината му и всички приятни емоции от празненството, вихреци се наоколо. Отпусна ръката си на гърдите му, когато усети гъдела на магията. Пръстите ѝ бавно затърсиха очертанятията на магическата татуировка, но беше твърде голяма за да я усети цялата, без да се отдели от него.

Отвори очи за да срещне погледа му:

— Каква е?

— Усети магическата ми татуировка?

— Да.



— Нося елбетицата.

— В зелено и синьо? И да, виждам магическата енергия в цветовете.

Той се усмихна.

— Да, в зелено и синьо е.

Необичайни цветовете и необичайна шевица.

— Какви други скрити таланти имаш? – приятният му глас погали слуха ѝ.

Люба не отговори. Продължи да сезира в очите му, търсейки кой знае какво в тях, когато песента свърши. Но Филип не я пусна. Останаха така загледани и притиснати един към друг още малко. Отдръпна ръка от кръста ѝ едва когато започна нова песен. Гравитацията заработи отново, при това с още по-голяма сила. Тя се олюля.

Филип промълви:

— Благодаря!

Люба стисна в ръка амулета си търсейки опора в хладния кристал.

— Беше... приятно.

Филип се стегна и намръщи. Това я жегна, мислейки, че е заради нея, когато осъзна, че гледа зад гърба ѝ.

— Ето къде си.

Люба се извърна по посока на ниския дразнец глас, който се оказа че принадлежи на непознат набит мъж със светла коса.

Филип скръсти ръце на гърдите си, намръщен и настръхнал. Люба инстинктивно застана нащрек, променяйки незабележимо позата си.

— Виждам, че си открил чаровна компания. Ще ни запознаеш ли? – шеговитият тон на новодошлия не отговаряше на киселата му физиономия.

— Не, Георги. Може би друг път.

— Трябва да тръгваме. Чакат ни.

Никой от тримата обаче не помръдна от мястото си. Напрежението между тях придоби плътност. Люба трескаво се опитваше да разбере защо реагира така при появата на този мъж. Виждаше го за първи път. Какво не беше наред?

Решила, че все пак познатите на Филип не я интересуват, сложи ръка на рамото му.

— Трябва да тръгвам.

Грабна сандалите си и закрачи стремително към пътеката. Искеше час по-скоро да се прибере у дома.

## Глава 10

(откъс)

Опря ръце в парапета и се загледа в морето, което беше придобило стоманеносивия цвят на облаците над главата ѝ. Вятърът духаше в лицето на Люба, носейки пръски от разбиващите се в камъните вълни. Рос закъсняваше с половин час. Типично за него.

Снощната срещата с майка ѝ сериозно я бе разклатила. Не можа да спи от вълнение. Обгърна с ръце главата си, затваряйки уморено очи.

Казаното от Филип за преживяното на Вещерската поляна я загложди още тогава, та прекара сутринта в четене на вътрешните докладите. До сега беше стояла далеч от тях. Не можеше да понесе мисълта отново да рови в случилото се. Но сега осъзна, че бе дошло време да говори с Вела. Дано не бе закъсняла с въпросите си към нея.

Сред общия шум на парка се открииха провлечени стъпки някъде зад гърба ѝ. Люба се обърна. Насреща ѝ се хилеше Рос, дъвчещ дъвка.

— Здравсти! Сори, че закъснях. Знаеш как е...

Не знаеше, но и не я интересуваше.

— Е? Събра ли ми информацията? –  
Беше закъснял, не заслужаваше поздрав.

— Много ясно, намерих каквото по-иска, дори неща, които не поиска, но ще ти се сторят интересни.

— Много си бърз.

Не бяха минали двадесет и четири часа, когато Рос ѝ се обади, че е готов. Люба винаги се впечатляваше от ефективността му.

— Мъртъвците лесно се проследяват, както и магове, които не се крият.

Тя изтръпна от думите му.

Рос размаха дебела папка пред лицето ѝ.

— Маговете, които са изчезнали вчера при нападението на арената. Единият е открит мъртъв на другия край на България.

Връчи ѝ папката и намести очилата си. Люба я разлисти нетърпеливо.

— Намерен е в опожарена сграда?

— Да. Разпознали са го по зъбния профил. Гадна работа. Но всичко говори за един и същи извършител. Случаите са твърде сходни за да е съвпадение. Не е нужно да съм детектив за да направя връзката. Същото е като на Вещерската полята и вчера на арената.

Люба приседна на близката пейка за да прикрие, че ѝ прималая. Прехвърляше страница след страница докато стигна до информацията за Филип. Спокойните му сини очи я гледаха от снимката.

— Твоя човек... чист е като детски сълзи. Няма никакви провинения, няма дори фиш за превишена скорост. Плаща си данъците и осигуровките. Безукорен. – Рос седна до нея облягайки се назад, мляскайки с дъвката. – Осем години е бил в чужбина. Един бог знае какво е правил там и къде точно е бил. Нищо не можах да изровя по въпроса за толкова кратко време, но ако искаш, ще продължа... – Люба завъртя отрицателно глава. Рос продължи да рецитира. – Върнал се е в България през април. През юни е дошъл във Варна и Борис го е назначил при себе си. Нататък знаеш.

Люба едва откъсна очи от снимката, обърна я за да не я вижда и се зачете. Рос продължаваше да разказва.

— На тридесет и три години, роден в Смолян. Единствено дете. Майка му е била лечител. Починала, когато е бил на петнадесет. Станала жертва на пандемията Гаварас. Баща му не е маг. Все още живее в Смолян, никога не е напуснал града за повече от няколко дни. Твоят човек е учил при местен майстор, но така и не положил майсторския си изпит и не получил назначение като горски маг.

Тя потръпна при споменаването на пандемията. Дядо ѝ и леля ѝ бяха починали от Гаварас, тя беше едва на десет. За щастие никой друг от семейството ѝ не се разболя.

— Каква е връзката му с Георги?

— Борис.

Люба се извърна към него. Не беше изненадана, но сърцето ѝ се сви.

— Какво?

— Попаднах на следи, че Борис и Силвия мътят нещо заедно, явно не са само

слухове. – Рос побутна папката. – Георги е неин човек. Тоя е пълна противоположност на Филип. Майка му го дала за осиновяване след раждането. Подмятали са го из домовете за сираци, така и не бил осиновен. Непрекъснато бягал и създавал проблеми още от ранните си години. Досието му е дебело като магьосническия кодекс. Не ти го копирах, реших, че няма да ти е интересно. Но виж, връзката му със Силвия... Работи за нея от дванадесет години. Той е един от първите невестулки и един от тримата ѝ изпълнители на мокри поръчки.

— Мислиш ли, че самоличността на Филип е фалшива?

— Не е. Винаги когато ми се паднат такива безукорни проверявам за това. Или е попаднал на грешното място в грешния момент и си плаща за това, или играе някаква по-сложна игра. Но за да разбере ми трябва повече време. Мога да пратя моите хора да го следят, ако искаш да...

— Не, не... Аз ще се оправям. Прати ми досието на Георги.

Рос сви рамене.

— Щом искаш.

Люба продължи да прехвърля страниците. Умът ѝ беше блокирал. Накрая затвори папката и попита Рос:

— Колко неприятности ще ти създам, ако дам това на Влади?

Таксиджията се почеса по темето.

— Въпрос на време е да стигне до тези неща. Чух, че е пуснал хрътките си. Май Борис го е понастъпил, а?

— Какво ти дължа? – въпросът ѝ целеше да сложи край на разговора им. Искаше да остане сама и да обмисли информацията.

— Обичайното, по обичайните начини. – мъжът я тупна леко по ръката и се изправи пъргаво. – Пази се, Лю!

Люба проследи провлечената му походка, докато той се изгуби от погледа ѝ. Отпусна се назад. Огледа хората, които се разхождаха из парка. Повечето бяха родители с децата.

Имаше моменти, в които се чудеше дали такъв живот би бил за нея. Дали би могла да намери място в живота си за семейство и деца. Може би щеше, но нико-



га не бе изпитвала потребност да има нито семейство, нито дете. Спорадичните краткотрайни връзки ѝ бяха напълно достатъчни. Усещаше живота си завършен и пълен, макар и да се чувстваше самотна понякога.

Прибра папката в раницата и грабна каската, която беше оставила на пейката. Моторът ѝ бе на близкия паркинг. Тръгна натам с идеята за кратко пътешествие до любимия си плаж.

Мислите ѝ отново я отнесоха към Филип. Дали пък не можеше да го използва за да се добере до информация за Силвия? Още докато си го помисли, идеята ѝ се стори противна. Отхвърли я моментално. Чувстваше се хваната в капан. Интуицията ѝ нашепваше, че може да му се довери, но всичко друго бе срещу него. Тръсна глава и запали мотора. Имаше нужда да се освободи от насъбраното напрежение преди да вземе някакво решение.

Плажът се намираше на юг от града, малко след плажа на Племето. Мястото всъщност представляваше множество малки пясъчни ивици обградени от заливчета и стръмен бряг.

Когато стигна вече се бе стъмнило. Времето бе все така облачно и ветровито. Наоколо нямаше жива душа. Дори в сезона рядко някой идваше тук, особено по това време на деня. Щеше да е насаме със себе си.

Свали якето и каската и ги метна върху седалката. Под якето беше с тънка блуза с къс ръкав. Кожата ѝ настръхна от хладния вятър. Косата ѝ се заувива като жива около лицето.

Вълните се разбиваха на бяла пяна в скалите близо до брега. Водата изглеждаше катранена. Не беше особено подходящо за плуване. Люба се поколеба. Седна на пясъка с папката в ръка. Прелисти страниците на оскъдната светлина на фенерчето си.

Погледа ѝ отново спря на снимката на Филип. Сърцето ѝ се сви в съчувствие, че е изгубил майка си. По един странен начин съпреживяваше загубата му като нейна собствена. Но и се надигаше гняв. Защо го е направил, защо се е продал на Борис? Ами Георги, а Силвия? Какво ги

бе подтикнало да станат такива каквито са? Болка? Загуба?

Гневът дотолкова се разгоря в нея, че ѝ стана горещо и я изпълни с нетърпимо напрежение.

Люба скочи на крака. Припряно свали дрехите си и тръгна към водата, която опли-ска краката ѝ и я задърпа навътре в морето. Беше студена, но не непоносимо. Отдавна имаше практиката да плува целогодишно в морето.

Още няколко крачки и вече се бе потопила до кръста. Остана така докато спря да трепери, обливайки ръцете и раменете си с вода. Вдъхна с пълни гърди мириса на море и буря.

Тази вечер плуването щеше да е истинско предизвикателство – морето беше бурно, а тя все още не беше възстановила обичайните си тренировки. Определено не беше във форма, но реши да го направи, да докаже на себе си, че още е жива и е способна да се бори.

Скъси кожената връв на амулета, за да не може да се изхлузи през главата ѝ. Сти-

сна винаги студения кристал с пожелание да ѝ послужи добре тази вечер. Мислено си отбеляза ориентириите и до къде ще плува, след което пристъпи напред и се сля с водата.

Без да бърза, с ритмични движения, се отправи към целта си. Водата се плъзгаше покрай тялото ѝ, в началото без никаква съпротива, но колкото повече напредваше, толкова повече теченията и вятъра искаха да я отклонят от целта ѝ. Вълните се врязваха в нея, пръски солена вода пълнеха очите и устата ѝ. Люба не им обръщаше внимание, беше толкова съсредоточена, сляла себе си със заобикалящата я вода. В главата ѝ имаше само една мисъл: "Не спирай!" и тази мисъл я тласкаше напред въпреки студената вода, въпреки вълните и въпреки проклетата магия в рамото ѝ.

"Не спирай!"

Напред и напред. Първо замах с едната ръка, после с другата, краката неспирно в движение. Напред и напред. Смъртта е липсата на движение.

“Не спирай!”

Тласък след тласък, метър след метър, надделя над морето, надделя над магията, надделя над страха си.

Спря едва когато се озова отново на плажа, лежаща изтощена на пясъка. Дробовете ѝ се стягаха в болезнени спазми, едва си поемаше дъх, рамото ѝ гореше. Кракът я болеше, всичко я болеше. Трепереше от вечерния хлад и усилието. Но тя бе победила и беше успяла да се върне – жива и цяла.

Морската вода я бе пречистила.

Отпусна ръце върху корема си и впери поглед в небето. Облаците, тъмен графит, се носеха начумерено като въздушни чудовища наред бойно поле. На места просветваха лилавите дъги на светкавици, следвани от приглушен тътен.

Амулетът работеше в нежна мараня, обгърнал тялото ѝ в магическата си броня.

Първите едри капки дъжд тупнаха върху лицето ѝ с напомняне, че не може да остане тук цяла нощ.

“Не спирай!”

Времето ѝ изтичаше, но все още не бе изтекло. Люба имаше въпроси и реши да

направи всичко възможно, за да получи отговорите им.

\*\*\*

Минаваше полунощ, когато Люба стигна до апартамента на Филип. След като тича до третия етаж, сега едва си поемаше дъх и прасецът ѝ пулсираше от болка. Вида на мръсно бялата врата без номер и табелка с име, я караше да се чувства глупаво. Намираше се в един от онези шестнадесет етажни блокове с по множество апартаменти на етаж. Идеалното място за живеене, ако искаш да си невидим.

Звънна на звънеца треперейки от напрежение. Ядоса се на себе си, че не успя да се противопостави на поривите си. Продължи да звъни настоятелно, след малко заблъска по вратата. Не ѝ пукаше дали ще събуди съседите. Искаше само да го види. Струваше ѝ се невъзможно Филип да не е в квартирата си.

Приглушените стъпки зад вратата я сепнаха. Заля я вълна от паника. Мисълта, че прави грешка звънна в главата ѝ. По-

нечи да си тръгне, когато вратата се отвори и отвътре я лъхна климатизиран студ.

Филип примижа сънено от светлината в коридора. Беше облечен само с кафява тениска и боксерки. Косата му с цвят на черnozем стърчеше рошава.

— Люба? Какво... правиш тук?

Люба го гледаше вцепенено, неспособна да каже и дума, тотално забравила за какво е дошла.

— Нещо спешно ли е станало? Можеше да се обадиш. - продължи той.

— Проверих те.

Филип не трепна, но сянката на съня моментално изчезна от лицето му.

— Интересно... И какво откри?

— Ами... нищо. – заекна смутено.

— И дойде да ми го кажеш лично посреднощ?

Люба не долови дори най-малък намек на притеснение, само раздразнение и нещо, което ѝ беше трудно да разпознае изпод собствената си емоционална каша.

— Проверих също Георги. Той е невеселка, работи за Силвия Симеонова.

Филип едва забележимо зае отбранителна позиция.

— И какво от това?

— Кой си ти? Защо си приятел с невестулка?

— Шадо също е извън закона и ти е приятелка, нали. – скръсти ръце и се подпря на касата на вратата – Не ти дължа обяснение.

— Да... но... Шадо... не е същото!

— Нима?

Насмешката му я попари. Тя изплю думите си насреща му, все едно бяха отрова:

— Шадо не убива, нито напада беззащитни хора.

Филип присви очи срещу нея. Не можеше да каже дали обмисля думите ѝ или се опитва да прикрие нещо. Продължи да говори, този път по-високо:

— Вчера... арената... Георги е бил един от нападателите.

Прехапа устни. Парна я жестокото усещане, че е казала твърде много. Начина по който я зяпна и измърморената под



нос ругатня, говореше, че Филип не е знаел.

— От къде знаеш? – попита я тихо той, отпусайки ръце покрай тялото си.

— Няма значение. От къде познаваш Георги? Какво общо имаш с него.

Филип стисна зъби и отново скръсти ръце, вратът му се изопна от напрежението. Лицето му си върна обичайната невъзмутимост.

— Не ти дължа обяснение за нищо!

Гневът на Люба избухна. Блъсна Филип с юмрук в рамото и се разкрещя:

— По дяволите, не си играй с мен! Искам истината! – замахна ядно и го удари в корема с каската.

Той се присви и изохка от удара, но не отстъпи.

— Искам да се махнеш от живота ми! Искам да се махнеш от мислите ми. Махай се, чуваш ли!

Удари го отново още по-силно. Филип я сграбчи за китката и дръпна каската от ръката ѝ, хвърляйки я настрана. Каската изтрополи на пода и се търкулна навътре в апартамента.

— Спри! Държиш се нелепо. – говореше тихо, овладяно, със стоманени нотки в гласа.

Люба тръсна глава. Нямаше да му позволи да я отпрати преди да научи каквото ѝ е нужно. Погледите им се кръстосаха, пренасяйки спора им на ново ниво.

Тя зашепна задъхана:

— Побъркваш ме, Филипе! От първия миг. Не мога да те избия от главата си.

Някъде се отвори врата, може би любопитен съсед, но Люба не обърна внимание. Само Филип имаше значение в момента. Погледът му я поглъщаше жадно, укротявайки урагана в нея.

— Май не заради Георги си тук... - констатира го толкова спокойно, сякаш не му се беше нахвърлила стръвно току-що.

Искаше ѝ се да му кресне да я пусне, но вместо това от устните ѝ се отрони неочаквана молба:

— Целуни ме...

Очите му се разшириха от изненада, пръстите му пуснаха ръката ѝ. Плътният му гърлен смях прокънтя в коридора.

— Странен начин да си поискаш целувка.

— Просто... не мога да ти се доверя...

— Но искаш да те целуна?

— Искам! Това ме влудява. – само дето не тропна с крак от обида.

Ръката на Филип обгърна кръста ѝ притискайки я плътно към себе си, принуждавайки я да прекрачи прага. Погали я нежно по лицето отмятайки все още влажните ѝ къдрици назад. Прошепна в ухото ѝ, обгръщайки я и с другата си ръка:

— Тогава спри да се съмняваш в мен. Не съм ти враг.

Люба се опита да възрази, но гърлото ѝ беше толкова пресъхнало, че не издаде и звук. Сърцето ѝ биеше бясно, дъхът ѝ излизаше на хрипливи пресекулки.

— Какво ми стори, Филипе? – едва намери отново гласа си – Все едно си ми направил любовна магия.

Пръстите му проследиха скулите ѝ, плъзнаха се по шията ѝ, от което кожата ѝ се наелектризира.

— Да склучим примирие. – краката ѝ омекнаха от съблазнителния шепот. – Поне

за тази нощ да бъдем само Люба и само Филип.

Потръпна от докосването му. Вкопчи пръсти в раменете му и ритна с крак вратата зад гърба си. Вратата тресна оглушително.

— Примирие... до сутринта... – промълви задавено. Тялото ѝ гореше от вълнение да усети устните му върху своите. – ...и ме целуни. Веднага! Преди да съм размислила.

Филип се отдръпна, оглеждайки я с изпитателен поглед. Устните му се разтеглиха в усмивка. Преди да има времето да разбере дали ѝ се подиграва отново, той се наведе към нея и я целуна жадно. Разтвори устни за да отвърне на целувката му, зашеметена от случващото се, а езикът му се плъзна между тях. Зави ѝ се свят по най-сладкия възможен начин. Зарови пръсти в тъмната му коса, търсейки опора.

Прошепна по-скоро на себе си, потушавайки и последните останали ѝ пламъчета разум.

— Ще съжалявам за това.

— Няма.

Филип разкопча якето ѝ с трескави движения. Помогна ѝ да го свали заедно с раницата. Притисна я към вратата, обгръщайки с длан врата ѝ, целувайки я по оголената ключица. Брадата му я драскаше възбуждащо. Люба изстена. Опипом намери края на тениската му. Съблече го с едно движение. Синьозелената татуировка на гърдите му заблестя с мекото си магическо сияние. Филип се усмихна.

Проследи с пръсти очертанятия на елбетицата. Харесваше ѝ да усеща магията под пръстите си, преплетена с чувствената енергия на Филип. Той бе едно със силата си. Нещо, което малко магове постигаха. Мисълта, че има срещу себе си толкова овладян мъж я възбуди още повече.

Пръстите ѝ продължиха да изучават гърдите му. Проследиха загатнатите очертанятия на мускулите, тъмните редки косми, които се спускаха надолу към корема. Ръката ѝ продължи към слабините му галейки го, наслаждавайки се на стона, който издаде от докосването ѝ.

Тялото му бе примамващо топло. Студа от морето така се бе просмукал в нея, че

кожата ѝ все още беше ледена. Нямаше търпение да усети топлината му върху всеки сантиметър от тялото си.

Люба се взря в очите му, целуна го бързо и нейната блуза последва тениската му на пода. Пръстите ѝ се вкопчиха в раменете му покрити с безброй лунички. Притисна се към него, зърната ѝ настръхнаха. Целуна го, без да бърза, запа хищно долната му устна. Дишането му се учести още повече. Устните му галеха лицето и шията ѝ. Пръстите му пълзяха нагоре-надолу по гръбнака ѝ. Пъхна ръка в джинсите ѝ и стисна дупето ѝ, притискайки я плътно към себе си, стопявайки напълно разстоянието между тях.

Измърка до ухото ѝ.

— Винаги ли ходиш въоръжена и без бельо?

Люба се напрегна, после се засмя. Съвсем беше забравила за камата в канията на колана ѝ и че спортния ѝ сутиен и бикините ѝ представляваха мокра топка, набутана в предния джоб на раницата.

— Малко съм параноична. Колкото до бельото – не те ли улеснявам така?

Прегърна го през врата и прокара език по ухото му. Вдигна глава взирайки се в очите му. Умът ѝ не можеше да възприеме, че е възможно някой да я гледа с такъв копнеж, че едни сини очи могат да са толкова топли и приласкаващи.

Филип разкопча колана ѝ, след това и джинсите ѝ. Люба затвори очи, готова да се отпусне напълно в ръцете му, когато той изненадващо се отдръпна.

— Трябва да спрем.

— Какво? Защо?

Жегна я мисълта, че може би някъде той има жена и семейство. Не бе видяла да носи брачна халка или слънчевия знак, нито Рос бе открил нещо такова. Но Филип бе толкова потаен.

— Не съм подготвен...

Люба го изгледа онемяла. Когато се досети какво има предвид, се засмя с облекчение.

— Но пък аз съм винаги подготвена! – хвана дланите му и ги сложи върху опашната си кост. – Нося печата на тройната богиня. Усещаш ли го? Пази ни от всякакви възможни усложнения.

„Освен от емоционалните...” настоя  
някакъв остатък от разум, който Люба на-  
стоятелно отпъди.

Заби нокти в гърба на Филип. Той не  
чака втора покана, доразкопча джинсите  
й и пъкна ръка в тях. Дъхът й секна, нови  
приятни тръпки плъзнаха по тялото й. За-  
хапа го за меката част на ухото. Аромата  
му погъделичка сладостно сетивата й.

Яростта, с която му се бе нахвърлила,  
сега се бе превърнала в страст, горяща в  
сърцето й.

— Искам... – зашепна на пресекулки –  
искам... така да... ме любиш... та да забра-  
вя... името си...

Филип й отвърна с похотлива усмив-  
ка. Вдигна я от пода и с няколко широ-  
ки крачки я занесе в спалнята. Пусна я на  
легло и чевръсто се зае да я досъблече.  
Тя му помогна да събуе обувките и джин-  
сите й, после да се освободи и от боксер-  
ките си. Притисна я под себе си. Люба  
изскимтя, възбудена до болка. Ръцете й  
обходиха трескаво цялото му тяло. Харес-  
ваше й да усеща тежестта му, топлината



му, възбудата му. Всяко негово докосване я замайваше и оставяше пламтящи следи. Приличаше ѝ на палав котарак. Нейният котарак... поне за тази нощ.

Прииска ѝ се да го оближе целия, като котка. Изкикоти се и изви гръб, заровила пръсти в косата му, задъхана, хапейки устни за да не извика. Пръстите и устата му галеха нежно вътрешността на нейните бедра и бързо намериха отново влагата между краката ѝ. Изуми се колко бързо я доведе до ръба... и я остави на ръба.

Люба се повдигна на лакти, готова да му изръмжи, когато Филип я извъртя по корем. Изтегна се върху нея. Пръстите му отново се потопиха в нея с бавни движения. Захапа я за врата, после за рамото, внимателно избягвайки белега. Безбройните наелектризиращи ухапвания се сипеха по гърба и страните ѝ, а тя се извиваше сладостно под него скимтейки от удоволствие. Бе отпуснал цялата си тежест и се отъркваше в нея. Пръстите му се плъзнаха между устните ѝ. Тя ги захапа и облиза, примряла от удоволствие.

До сега с никого не бе имала такъв синхрон още първия път и без изрично да си е

заявила какво иска, какво харесва. А Филип просто знаеше и го правеше. Това я подлудяваше.

Люба се изви под него, озовавайки се отново по гръб. Свали всяка своя защита. Емоциите му, наситени от възбуда и страст, се завихриха с нейните, усилиха още повече преживяването. Разтрепери се в ръцете му, но не от студ. В тези ласкави ръце, които сякаш беше познавала цял живот, се почувства на сигурно място и защитена като никога.

С едно нетърпеливо движение Филип проникна в нея и телата им последваха вихъра на емоциите им. Движенията му бяха все така бавни, продължителни, докарваха я до сладка агония. Не знаеше още колко ще издържи така. Шеметно искаше да стигне до края заедно с него.

Обви крака около кръста му. Обсипа го с целувки, навсякъде до където можа да стигне. Обгърна го с ръце, избута се нагоре и двамата се претърколиха на страни. Той падна по гръб, а тя върху него. Смехът им изпълни стаята, заглушавайки бурята отвън.

Очите му я поглъщаха жадно. Дланите му обгърнаха нежно гърдите ѝ. Люба забърза ритъма. Наведе се към него и косата ѝ се разпиля покрай лицата им като балдахин, който да ги скрие от света. Останаха само Люба и само Филип, вплетени един в друг от невъзможен копнеж.

Полето в стаята се промени. Златисти нишки се завихриха около телата им, свързвайки ги все по-плътно. По ръба на ума ѝ се прокрадна паника, но вече не можеше да го спре, нито искаше. Ръцете ѝ се вкопчиха в раменете му. Изви гръб и затвори очи, струваше ѝ се невъзможно да понесе интензивността на усещането. В гърдите ѝ се надигна вопъл, разтърсващ цялото ѝ тяло, разтърсващ и двамата.

Стаята изчезна. Остана само наелектризиращото докосване на Филип, подпалило кожата ѝ, изпълващо всяка нейна клетка. Изгуби се в него, разтопи се в прегръдката му.

Забрави коя е...

После дойде зашеметяващото пропадане.

Във вътрешния ѝ взор се заблъскаха страховити картини на остри скали, снеж-

на буря и яростно море, преплитащи се объркващо с малката уютна спалня, в която се намираше физически. Там, на ръба на скалите, едни ръце твърде късно се протегнаха за нея, а тя пропадна с писък към водата. Сърцето ѝ заблъска бясно в гърдите, стресната от собствения си вик.

Един безкраен миг по-късно отново бе тук и сега, където ръцете я държаха здраво. Където беше на сигурно място.

Филип я гледаше разтревожено. Опита се да му каже нещо, но устните ѝ не можеха да оформят думи. Свлече се отмаляла в ръцете му. Не ѝ стигаше въздух. Мозъкът ѝ отчаяно се опитваше да разбере какво се случи току-що. Филип я прегърна, обгръщайки я плътно и нежно с топлите си ръце. Устните му докоснаха ухото ѝ. Шепнеше ѝ нещо, но съзнанието ѝ все още бе в паника и не разбираше какво. Усещаше само успокоителния му тембър.

“Всичко е наред. В безопасност си. Тук съм.”

Мина цяла вечност докато сърцето ѝ се успокои и отново можеше да диша

нормално. Изтощена на предела на силите си, затвори очи, при което вътрешният ѝ глас закрепця панически да не се отпуска и да не заспива. Трябваше да си тръгне. Веднага. Въобще не трябваше да идва. Не можеше да си позволи подобно подхлъзване, но цялото ѝ същество копнееше за ласките на Филип.

Опита се да се измъкне от ръцете му и да седне в леглото, но тялото ѝ отказа да се движи, размекнато от вълните на екстаза. Представи си как става от леглото и не може да направи и една крачка. Не искаше да я види така безпомощна. Щеше да полежи няколко минути в прегръдките му за да се съвземе. Само няколко минути. Нямахше да имат значение.

Вкопчи се в него и прошепна:

— Само няколко минути...

Дори Филип да ѝ отговори нещо, тя не го чу. Изтощението я повлече в тъмните бездни на съня като мъртво вълнение, срещу което не можеше да се бори.

## Глава 13

(откъс)

Люба пъргаво напредваше по фасадата на Съвета. Без проблеми бе преодоляла първия етаж, но откри, че за да стигне прозореца с повредената ключалка, ще се наложи да заобиколи. От страната, от която беше тя, мазилката беше изронена и нямаше къде да се захване.

Спусна се надолу покрай водосточната тръба и прозореца на първия етаж. Надникна през стъклото за да се увери, че коридора е празен, след което премина. С облекчение установи, че от тази страна перваза на горния етаж ще е достъпен.

Набра се върху фриза. Рамото ѝ пламна. Люба се спусна обратно ругаейки наум, ядосана, че тялото ѝ я предава по такъв начин. Даде си кратка почивка, след което опита отново, този път по-внимателно. Отново я заболя, но този път се почувства достатъчно силна да издържи на болката. Стисна зъби, набра се още малко и се закрепил със стъпало за фриза. С още

едно усилие се озова на крака върху тясната пътечка, която щеше да я отведе вътре в сградата. Прехвърли се върху перваза на прозореца, подпря се на коляно и извади шперц. Ключалката беше разхлабена така, че не ѝ коства никакво усилие. След по-малко от минута вече бе в празния коридор на втория етаж.

Огледа се за да провери, дали чистачките са стигнали до тук, но не забеляза никого. Придвижи се по коридора тиха като котка и влезе в кабинета на Вела. С помощта на шперца отвори една от картотеките, за да намери картата, която щеше да ги води из скривалището. От шкафа я лъхна тежка миризма на стара хартия. Прегледа картите страница по страница, но картата, която ѝ трябваше я нямаше. Отвори съседния шкаф и затършува из книжата в него – също безуспешно. Намери картата в папка, прибрана в едно от чекмеджетата на бюрото.

Беше изрисувана на древен пергамент и обвита от реставраторите в специално защитно фолио. Люба не долови магия, вложена в хартията. Самата карта беше нарису-

вана със зелено мастило и като повечето такива карти беше много оскъдна. Нямаше нито мащаб, нито знак, който да отбелязваше местоположението на венеца. Можеше да изобразява както пространство от сто квадрата, така и територия от десетки километри. Контурите загатваха хълмове и гори, река, пресичаща мястото по диагонал и нищо повече. Сама по себе си картата беше безполезна.

Люба я сгъна внимателно и я прибра в джоба на якето си. Ослуша се за чистачките и щом се увери, че все още ги няма, се зае да търси ключа. Знаеше, че е в един от трите сейфа на Вела, но не беше сигурна в кой точно. Една от сребърните ѝ халки бе заредена с еднократна отключваща магия и заедно с помощта на шперца, щеше да отвори сейфа, но първо трябваше да разбере в кой от трите е ключа. Нещо, за което не се бе сетила, когато измисляше плана си. Дори не знаеше как изглежда ключа.

Изпъшка и седна на дивана. Разтри слепоочията си. Трябваше да има начин



да разбере какъв ключ търси. Вела обичаше реда и да описва всичките си притежания. Само трябваше да намери справочниците. Хрумна ѝ че те също може да са под ключ в някой от сейфовете, което я отчая за миг. Прехапа устни толкова силно, че от долната потече кръв. Избърса я в ръкава си и си наложи да не мисли за тази възможност. Трябваше да опита.

Застана в средата на стаята и я огледа.

— Ако бях Вела къде щях да държа справочниците?

Затвори очи, изпадайки в лек транс, за да се освободи от нервността си. Умът ѝ трябваше да е бистър и спокоен, за да може да реши загадката максимално бързо. Пое си дълбоко въздух няколко пъти. Отвори очи и се насочи обратно към картотеката. Спомни си, че докато ровеше там, през ръцете ѝ мина дебела папка, която приличаше точно на това, което ѝ трябва. Извади папката и прелисти припряно. Намери списъка с карти и ключове, който за щастие не бе кодиран. Показалеца ѝ се плъзна по дългите редици изписани с дребен шрифт. Думи-

те започнаха да се сливат пред погледа ѝ, когато най-после намери описанието на картата.

— Ето те!

Търсеше двадесетсантиметрово перо, изработено от синьо-зелен седеф в сейфа под бюрото. Върна папката обратно, заобиколи масивното дървено бюро и пропъзля под него. Влезе отново в транс и изпрати поредица сканиращи импулси към сейфа, внимателно запамятавайки всяка възможна подробност. Магическата плетеница, която се върна обратно към нея я замая. Щеше да ѝ отнеме повече време, отколкото очакваше, за да разграничи видове магии, вихреци се в полето около сейфа и да избегне възможни капани.

Защитната магия, тежка, тровава и прозрачна като вода, се виеше около металния куб под формата на гъвкава броня. Тя се бе препрела плътно с електромагнитното поле на ключалката. В самия сейф имаше десетина магически предмета, чиято енергия обаче толкова се беше смесила, че не успя да различи

нищо конкретно. Изпрати нови импулси, но не долови капани или някакви магии, които биха я атакували. Това я притесни и изненада, но не му отдаде повече внимание. Времето я притискаше, вече чуваше почистващата група в коридора. Въздухът изсвистя през стиснатите ѝ зъби.

Свали сребърната халка от кутрето си, опипа с нов сканиращ импулс къде заключването бе най-слабо, допря халката и промърмори заклинанието. Видя във вътрешния си взор, как защитната магия реагира сменяйки цвета си на мастилено синьо, нещо изпращя, все едно електронната ключалка даде на късо и индикатора светна в зелено.

Люба извади шперца и се съсредоточи върху ключалката. Ръцете ѝ се потяха, но поне не трепереха. Издиша, затаи дъх, затвори очи. Пръстите ѝ се движеха умело, плъзгаше ума си по повърхността на полето за да я улесни в работата. Скоро и механичната ключалка щракна, чу се и тихо свистене, което не можа да разбере от къде е. Опипа в сейфа. Всички предмети бяха с

различна форма и големина. Пероточ-ключ откри под дървена фигура на роза. Мушна го в джоба си при картата и затвори вратата. Ключалката отново щракна, свистенето се повтори. Индикаторът на електронната ключалка обаче остана да свети в зелено.

Беше ѝ пределно ясно, че Вела ще разбере за тършуването в кабинета щом ѝ потрябва нещо от картотеката, но тази проклета светлинка щеше да привлече вниманието на шефката ѝ много по-бързо. Въздъхна примирено.

“После ще се оправям с това, трябва да се измъкна от сградата.”

Прекося стаята, открехна вратата и надникна предпазливо в коридора. Една от чистачките се беше насочила право към кабинета на Вела.

— По дяволите. — процеди през зъби Люба.

Дръпна качулката си я възможно най-ниско над очите. Щом чу стъпките на чистачката до стаята, изскочи навън, бляскайки жената, и хукна към централното стълбище. Чистачката се разпищя уплашена.

Щом стигна до стълбището се надвеси през перилата. Няколко души от охраната вече тичаха нагоре. Определено нямаше да може да се измъкне от парадния вход. Върна се обратно в коридора и се насочи към страничното стълбище в далечния край на крилото.

Когато се озова до стълбището имаше секунда да реши на къде да поеме. Трескаво прехвърли възможностите и се затича нагоре към таванските помещения. От там можеше да излезе през някоя капандура на покрива след което да се спусне върху покрива на пристройката, където се намираще нейния отдел, а от там да стигне до паркинга. Само Филип трябваше да я чака.

Без да намаля темпото извади телефона и набра номера на Филип. Той вдигна веднага.

— Ти ли предизвика този хаос?

— Да... аз... – дишаше на пресекулки, дробовете ѝ горяха – Запали... колата... и ме чакай... Пет... минути...

Врълетя в мрачния тесен коридор на таванското помещение. Спря за миг за да се

ориентира, след което се насочи в по-дългия от двата коридора пред нея. Целта ѝ се намираше зад последната врата в ляво.

Врата, която се оказа заключена. Люба разби бравата с един ритник и паянтова-та врата зейна. Проправи си път между безразборно нахвърляни кутии, кашони и боклуци. Избута една по-голяма дървена кутия под капандурата и се покачи на нея. Натисна дръжката и капандурата се отвори достатъчно, за да може да се промуши през нея. Люба въздъхна с облекчение. Все още имаше шанс.

Хвана се за ръба и се изтегли нагоре през отвора. Седна за малко върху керемидите за да се събере, когато усети странно замайване, което не беше от лудото тичане до тук. Изправи се с олюляване и тръгна към ръба. Замайването обаче се усилваше и Люба започна да губи чувство за ориентация. Вече не беше сигурна, че се движи в правилната посока, нито знаеше защо се намира на покрива. Подхлъзна се и падна на колене. Опря се с длани за да не се претърколи през

ръба. Наложил си да диша бавно и дълбоко за да проясни мислите си. Съсредоточи се колкото може и изпрати няколко сканиращи импулса с надеждата да разбере какво се случва. Тогава я осени. Свистенето!

Беше от задействането на комбинацията от маркираща магия за проследяване и магия, която да я дезориентира и забави. Не беше изключено да е имало и тиха аларма, охраната беше реагирала твърде бързо. Люба изруга, бясна заради невниманието си и затършува из чантичката на кръста. Измъкна топче на забравата, голямо колкото орех, стисна го между дланите си и разтърка с възможно най-голям натиск. Топчето от прозрачно стана мътно, в него се завъртя черно-червен вихър. Когато дланите ѝ пламнаха от допира с топчето, тя изпъля назад по покрива до един комин и го пусна вътре. То бе изсмукало проследяващата магия от нея и където ѝ да бе попаднало след падането в комина, щеше да заблуди охраната къде да я търсят.

Върна се обратно до ръба на покрива, намери водосточна тръба и се повеси от

нея. Тромаво спускане ѝ се стори безкрайно. След цяла объркана вечност краката ѝ стъпиха върху плоския покрив на пристройката. Ставаше ѝ все по-трудно да се ориентира, помнеше само посоката, в която трябваше да се движи – напред и по диагонал. Надяваше се да стигне до паркинга, преди магията да я приспи.

С много препъване се добра до ръба. Без да поглежда под себе си се провеси от покрива и се пусна. Падна с претъркулване в тревна площ, от което напълно изгуби ориентация. Вече не знаеше кое точно направо е това, което ѝ трябва. Изправи се, но се наложи да се подпре на близката стена, защото ѝ причерня. Стисна очи и се опита отново да контролира дишането си с надеждата, че умът ѝ ще се проясни достатъчно за да си спомни на къде е паркинга.

Долавяше как канатицата ѝ пулсира скоростно, в опит да се пребори с магията. Люба знаеше, че магическата ѝ татуировка няма такива възможности, но определено се почувства малко по-добре.



Отвори очи и се огледа внимателно. Беше до аварийният изход. Трябваше да завие на ляво за да стигне на паркинга. Въздъхна с облекчение и подпирайки се с една ръка на стената, тръгна колкото бързо можеше към паркинга.

Лесно разпозна колата на Филип, който я чакаше вътре. Затича се с последни сили. Когато Филип я забеляза, отвори вратата. Тя се шмугна на седалката и тръшна вратата зад себе си. Той потегли веднага.

— На къде да карам?

— Левият изход... малките улички... Когато стигнеш Морската, завий на дясно и карай към Мелницата... От там излез извън града.

Люба се сви напред и опря чело в таблото. Стисна слепоочията си. Въздухът дереше болезнено гърлото ѝ. В погледа ѝ плуваха цветни петна. Ушите ѝ пищяха. Филип я докосна по лакътя.

— Какво ти е? Добре ли си? Взе ли ключа и картата?

— Добре... добре съм...

— Но...

Тя му направи знак с ръка да млъкне. Пое си още един мъчителен дъх и се облегна назад в седалката. Магията не беше опасна, но докато отmine действието ѝ, щеше да я тормози с множество неприятни усещания.

Зарови пипнешком в чантичката си, извади стъкленото шишенце с универсален антидот и изсипа миниатюрните топчета в устата си, които щяха да облекчат симптомите ѝ. Тръпчивият им вкус я парна по езика. Малко по-късно стягането в гърлото започна да я отпуска и можеше да диша по-нормално. Тя се сви на една страна в седалката и отпусна глава на страничното стъкло.

Прошепна дрезгаво:

— Не е страшно.

Не беше нужно да го поглежда за да знае, че Филип не ѝ вярва. Можеше да подуши тревогата му във въздуха.

— Какво стана, Люба?

Тя извърна глава към него. Погледите им се срещнаха, потъна в планинските езера на очите му. Усмихна му се измъче-

но. Заговори бавно, внимателно артикулирайки всяка своя дума.

— Взех ги. Но трябваше да отключа сейф защитен с магия за проследяване и магия, която да те дезориентира и забави при бягство. – изсумтя недоволна от себе си – Сглуших. От бързане не проучих внимателно ситуацията.

Филип отново съсредоточи вниманието си върху пътя, но протегна ръка и хвана нейната. Топлата му длан сякаш ѝ вля нови сили.

— Всичко ще е наред, успяхме. Трудната част мина. – каза той.

— Да се надяваме. – Люба много искаше да му повярва, че трудното е минало и взимането на венеца Ога щеше да е като разходка в парка.

Щеше да мине време преди да разберат точно какво е взето и кой го е взел, а до тогава те щяха да са стигнали до скривалището. До сутринта можеше да се върне при майстор Харалампи и да научи каквото ѝ е нужно. После... после да става каквото ще, стига да е още жива.

— Взе ли екипировката?

— Раниците са в багажника. Трябваше да разсея вниманието на Деси, за да взема ключа за аварийния изход, но се справих. Къде отиваме сега?

— Карай към Добрич.

Той кимна и отдръпна ръката си от нейната, за да смени скоростите.

Люба извади телефона си и го изключи, извади батерията. Обърна се към Филип:

— Дай ми телефона си.

Той ѝ го подаде, тя направи същото с неговия. После отвори прозореца и изхвърли и двата навън.

— Какво правиш?

— Отървавам се от другата проследяваща магия. Лесно ще разберат, че сме били ние, да не ги улесняваме.

Той се намръщи, но не каза нищо, вперил поглед в пътя пред себе си.

Люба скръсти ръце и пъкна длани под мишниците си. Канатицата протегна нежните си пипалца и погали изранените от катеренето длани.

Загледа се през прозореца към един непознат град. Улиците се низеха покрай нея чужди, влудяващо обърквачи. Беше изгубила напълно усета си за посока, дори не можеше да различи ляво и дясно. От движението ѝ се догади.

Затвори очи. Някъде в нея слабо проблесна страх, че може да ѝ се случи същото, както когато с Бека бяха намерили склада. Но ароматът на спокойствие и сигурност отново я обгърна. Нищо не можеше да направи, не можеше да се противопостави на случващото се. Тогава защо да се страхува? Спря да се противи на магията. Съзнанието ѝ се зарея на ръба между будността и съня. Тиха въздишка на облекчение се отрони от устните ѝ. Тялото ѝ се отпусна, въпреки болката в гърба и преуморените ѝ крайници. Движението на колата я унесе.

Стресна се, когато осъзна, че колата е спряла. Изпъна гръб в седалката и потри лицето си за да прогони съня. Залеза блестеше на хоризонта и я заслепяваше. Филип не беше в колата. Люба припряно отвори вратата и излезе навън.

Колата беше паркирана в страни от пътя на чакълестия банкет. Намираха се наскред полето, оголено след лятната жът-ва. Напред и в ляво от пътя се виждаха дворовете и къщите на някакво село. Люба не можа да разпознае кое е.

Обърна глава назад и видя Филип до един храст далеч а зад колата. Тръгна ско-вано към него. Коленете я боляха заради скока от покрива. Когато се приближи видя, че магът е съсредоточил внимание-то си в един сокол, кацнал на храста. Пти-цата завъртя глава към нея и я изгледа с едно остро око.

— Къде сме? — попита Люба.

— Между Славеево и Пчелино, малко преди Пчелино. Отбих от пътя за Добрич – от тук не минават толкова коли.

Той погали внимателно с палец сокола по главата. Птицата се накокошини и при-твори очи, примираше от удоволствие.

Филип продължи да говори:

— Имах нужда от почивка, ти ме во-диш с няколко часа сън. Снощи, когато се появи на вратата ми тъкмо си бях легнал.

Люба прехапа устни. Не бе забелязала умората му днес, нито бе мислила за това.

Той отдръпна ръката си от животното и измърмори мрачно:

— А и трябваше да съм сигурен, че си добре.

Люба се намуси.

— Ще се радвам, ако спреш да ми трепериш толкова.

— Сивия пламък не е за подценяване. Не знаех дали спиш заради магията.

Люба само кимна без да уточни как се чувства. Посочи към птицата за да смени темата.

— Имаш си нов приятел.

— Не точно. Вербувах си съгледвачи. Тази и още две птици. Ако са съумели да ни проследят, птиците ще ме информират. Справят се по-добре от дроне.

Соколът извъртя главата на другата страна и я изгледа с другото си око. Плесна с крила. Филип се усмихна топло, кимна на животното. Птицата отлетя.

— Винаги съм се чудела колко точно можете да се свързвате с различните жи-

вотни. Едно цяло ли ставате, като превръщачите?

— Не. Рядко някой от горските магове е толкова умел, че да може да се превърне плъти и слее душата си с някое животно, а и дори тогава тялото му остава, не променя формата си. Аз мога да се свързвам с бозайници и птици – споделяме телепатична връзка. Ако ми позволят, мога да усещам също как се чувстват и какво мислят без директно мислите и чувствата им да са предназначени за мен.

— А ако не ти позволят?

— Мога да наложа контрола си над тях насилствено, но е много по-трудно, когато животното се съпротивлява. Също такъв насилствен контрол може да осака ти животното и дори да го убие.

— Правил ли си го някога? – не удържа любопитството си Люба и веднага съжали за въпроса. Бе го наблюдавала внимателно от първия ден в отдела и трудно можеше да си представи, че някой толкова грижовен и внимателен като него би направил подобно нещо.



Мрачната усмивка се върна отново на лицето му.

— Да.

Замълчаха, загледани един в друг. Люба изучаваше чертите му. Лицето му бе по своему красиво, дори когато се мръщеше на нещо. Харесваше бръчиците, които се оформяха между плътните му тъмни вежди. Както и прекрасните му бистри очи. Въпреки че бяха сини, излъчваха толкова много топлина.

Вдигна ръка. Приглади няколко стърчащи кичура от чупливата му коса с цвят на чернозем. Прокара пръсти по плътните меки устни, които се оказаха точно толкова прекрасни за целуване, колкото ѝ изглеждаха първия път, когато го видя. Погали го по бузата и опря ръка в гърдите му. Сърцето му силно туптеше под дланта ѝ. Мрачното излъчване на Филип се стопи, погледът му се озари. Той сложи ръка върху нейната и отвърна на проявената нежност, целувайки я внимателно по устните.

— Какво ще правим с теб, котарако? – промълви тя, размекната от целувката му.

— Не е зле първо да спасим живота ти. Къде се намира това скривалище?

— Трябва да продължим на север към село Александрия. Близо до селото има манастир и гора с пресъхнал кладенец, който не е точно кладенец. В него е портала, който ще ни отведе в скривалището.

— Колко е далеч от тук?

— На около час. Можем да спрем в Добрич за да се запасим с храна и вода.

— Тогава да тръгваме и да не губим повече време.